

Dievčatko -Mihrimah

Otvorila som oči. Vyzrela som von oknom. Pohládila som svojho päťročného bračeka Mehmeta po čiernych vláskoch. Keď som sa zahľadela na krajinku, ktorá mi ubiehala za oknom, neverila som vlastným očiam.

Eudia sa tu ponáhľali a boli veľmi nervózni. A čo je hlavné, netrápila ich vojna. Nemuseli zápasiť o každodenný chlieb, ako to bolo v posledných dňoch u nás. Slnko uprostred oblohy mi pripomenulo moju rodnú zem. Moju školu, kamarátov a predošlý život. Po hneďom líčku mi stiekla ťažká slza. Myšlienka na to, že som sirota ma veľmi trápila. Mehmet to ešte nevedel. Bol maličký na to, aby chápal to, že už nikdy neuvidí mamu a ocka. Do kupé ku mne a Mehmetovi pristúpili dve panie. Samozrejme spozorovali, že nie sme tunajší a po anglicky sa ma začali vypytovať odkiaľ sme a podobné veci.

S rodinou sme bývali v malej dedinke v Sýrii. Mama bola doma a starala sa o Mehmeta a aj o našich mladších súrodencov. Otec pracoval ako všetci ostatní muži vo veľkom sklade vo vedľajšom meste.

Práve som slávila šesťnásť narodeniny. Pre každé dievča je to deň, kedy by mala byť najšťastnejšou. Avšak pre mňa to bol najhorší deň v živote. Začalo sa to však pekne.

-Mihrimah, vstávaj dievčatko. Dnes ostávam doma a poriadne oslávime tvoje narodeniny.- povedal ocko, netušiac čo sa stane podvečer.

Vyskočila som z postele a vystískala som si ho. Nestávalo sa, aby bol doma len tak. Musel ťažko pracovať každý deň, aby sme mohli slušne bývať. Vybehla som v pyžame do kuchyne a mamka so súrodencami sa na mňa otočili a naraz zakričali:

-Všetko najlepšie!

Mamka držala v rukách krásnu tortu. Sfúkla som sviečku a hneď som ju chcela rezať.

-A raňajkovať bude kto?- osopil sa na mňa ocko s príjemným úsmevom na perách.

-Pripravila som tvoje obľúbené raňajky.- povedala mamka podávajúc tanier s palacinkami.

Deti si sadli za stôl a začali jesť. Pozrela som na mamku a ocka.

-Keby sa dnešok nikdy neskončil.- povzdychla som si a odhrýzla som poriadny kus.

Po raňajkách som sa pripravila a Mustafa ma už čakal pred dverami. Bol to ten najlepší chlapec pod slnkom. Do večera som s ním bola von.

Začalo sa stmievať a ja som sa zamyslene dívala raz do Mustafových očí a potom na krásne súhvezdia. Mala som všetko, čo som si mohla priať.

Sedeli sme za naším domom v záhradke. Zrazu sme však začuli pískanie bomby spustenej z oblohy a veľký výkrik. Mustafa mi stisol ruku. Vbehli sme do domu. Mehmet ostal doma a ostatní šli na návštevu ku susedom.

Výbuch... Prvá bomba, druhá, tretia... Krik a panika vládli v inak pokojnej dedinke. Schovali sme sa do pivnice. Tlačili sme sa a ráтали sme výbuchy. Malému Mehmetovi a mne tiekli horké slzy po lícach.

-Nebojte sa! My to zvládneme princezná!- povedal Mustafa a pobožkal ma na čelo, po ktorom stekali studené kvapky potu. Pozrela som mu do očí a naivne som mu verila.

Výbuchy a výkriky nasledovali, ako keby to niekto presne načasoval. Keď nastalo ticho, Mustafa vybehol von. Susedný dom, v ktorom bola moja rodina na návšteve, bol zrovnaný so zemou. Chcela som na Mustafu zakričať, aby sa vrátil, no neúspešne.

Zaznel výstrel, ktorý ho trafil priamo do srdca. Zahľad sa mi do očí a potom do nebies. Posledné slová, ktoré mi povedal boli:

-Mihrimah, neboj sa. Ešte sa stretneme. A vydýchol...

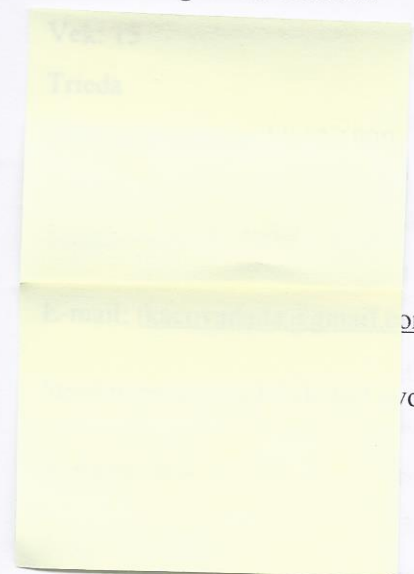
Strašne som sa rozplakala a rozbehla som sa k nemu, nevedomujúc si, čo sa dialo navôkol.

Prečo je život taký krutý?! Všetko mi vzal... Rodinu, priateľov, jedinú lásku, zmysel bytia... Jediné, čo mi v mojom živote ostalo, bol malý Mehmet a túžba byť mu vždy na pomoci, aby nikdy nezažil ten pocit samoty a neistoty.

Ešte pár dní nám nivočili armády našu pokojnú dedinku a nevedela som, ako dlho to vydržím. Začala som mať ťažké depresie, ale musela som sa vzchopiť pre bračeka. Schovávali sme sa v rôznych úkrytoch. Pri prvej príležitosti som zbalila kufor a utiekli sme preč. V podstate bolo jedno kam, hlavne, aby bola budúcnosť svetlejšia.

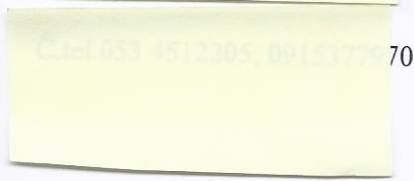
Prečo si ľudia nevážia svoju slobodu? Nik si nič nevšíma a neváži si to, čo má. Veď sloboda je to najvzácnejšie, čo sme od života mohli dostať...

Meno: Magdaléna Tkáčová

om

oča

70